

Skozi odprto okence je pihnil hladni sever in ugasnil luč na mizi. Dežá ni bilo slišati več.

Ostavil sem izbo bēde in tuge in ubral svoj pot naprej.

Nevihata se je vlekla proti zapádu: tam je bilo nebó temno-oblačno, blede bliskanje je bilo zametno ter poenjajoč, počasen gróm. Sever je v svojem kotu užé jasní, trgal oblake in kazal temno-modro nebó s posameznimi, drhtečimi zvezdami. Po poti in ob poti je šumela voda in raz vej se je vsipal tam obvesevši dež. Od hišice so prihajali nekaj časa tožni glasovi: tožba matere, jok dečkov in vek vzdramljenega otročiča, dokler tudi to ni utihnilo.

Jos. Gradščan.

Angel.

(Po Andersenu pr. I. T.)

Kadar koli umerje kak dober otrok na zemlji, vselej stopi angel božji iz nebes, vzame otroka v naročje in ga odnese v nebeske dvorane k dobremu nebeškemu očetu. Med potjo v nebesa nabere angel toliko cvetic, kolikor jih more držati v roki ter jih nese k dobremu Bogu, da bi v sijajnih nebeskih dvoranh lepše cvetele, nego li so cvetele tukaj na zemlji.

Bila je temna noč in vse tiho po zemlji, ko je nesel angel necega dobrega otroka v svitla nebesa. Plavajoč nad grobom, ugledal je angel v nekej ozkej ulici kúp zemlje, a na zemlji cvetlično posodo, v katerej je bila velika poljska, ovenela cvetica. „To cvetico vzameva s seboj, in med potjô ti hočem nekoliko več povedati o njej,“ reče angel.

Vzdignivši se v zrak, jame angel otroku tako-le pripovedovati:

„V ónej ozkej ulici prebival je v temnej kléti ubog deček. Od prvega leta je bil vedno bolan in naposled je tako ohrômel, da ni mogel drugače po ónej žalostnej sobi nego opirajoč se o brglah. Bilo je po leti, ko so vsaki dan po pol ure padali solčni žarki v temno zaduhlo klet. Deček jih je radostno gledal, ali iz zaduhle kléti ni mogel nikamor. — Tudi gozda ni še nikoli videl, nego samó zelene vejice, katere mu je prinesel sosedov sin. Poleg teh zelenih vejic je spal in sanjal, kako po njih veselo skačejo in pojó mile ptičice. — Necega dne mu prinesó otroci tudi cvetic, in med njimi jedno lepo s korenino. To cvetico vsadi v prsteno posodo in jo dene na okno. Cvetica je lepo rastla ter je bila vsako leto polna najlepšega cvetja. Bila je bolnemu dečku cvetličnik na zemlji. Zalival jo je in pazil, da jo vsak žarek zlatega solnea ogreje. Cvetica je bila tolažba njegovim solzicam, njegovim bolečinam; vedno je sedel pri njej in jo gledal. — Cvetica je njemu cvetela ter mu bila jedina lepota in radost, katero je poznal tukaj na zemlji. — Kadar ga je ljubi Bog poklical k sebi v svitla nebesa in je umiral na bornej posteljici, obrnil se je k svojej milej cvetici, da bi jo še jedenkrat videl in slovo vzel od nje. Umrl je, a cvetica je ostala pozabljena in zapuščena vse leto na oknu. Zvenela in posušila se je, in ljudjé so jo vrgli na oni kúp zemlje. — Zatorej sva vzela tudi to cvetico s seboj, ker je, kakor sem ti povedal, bolj veselila onega dečka, nego najlepši in največji cvetličnik na zemlji. Poglej jo!“

Otrok je čudeč se gledal angela ter mu naposled rekel: „In kako ti vse to tako natančno znaš? Kdo ti je vse to povedal? Ali si morda vse to med angeli slišal?“

„Jaz to vem,“ odgovori angel, „ker sem jaz sam bil oni siromašni in bolni deček, ki je bil hrôm. Jaz tudi zdaj še poznam svojo ljubo cvetico.“

Otrok zdaj še bolj pogleda angela in vidi, kako je lepega, milega in veselega lica; v istem času dospeta v dvorane nebeskega Očeta, kjer je nepopisno veselje, radost in zadovoljnost. Dobri Bog poljubi mrtvega otroka, in otrok se takôj izpremeni v angela, ter leti z drugimi angeli, pevajoč čast in slavo Bogu na visokosti. — Dobri in milostivi Bog poljubi tudi ono zvenelo cvetico, in glej! tudi ona začne prepevati z angeli, ki obkrožujejo prestol božji.

Netopir.

Netopir: Čimn se me bojiš, deček moj ljubi? Ali misliš, da sem takô hudoben? Jaz ne storim nikomur nič žalega. Leteča miš, to je res nekaj čudnega; poglej me le malo bolj na tanko!

Deček: To tudi hočem. Kako čuden, rujav plašček te obdaje! Ali te kaj zebe?

Netopir: Res je, da ne strpim mraza; zatoj respim vso zimo. A rujavega plaščeka, ki me obdaje, nimam, da bi me grèl, nego služi mi v letanje. Ta plašček sti moji kreluti, ki ju s prednjima udoma in prsti razpnem ter potlej kakor ptiček lahko letim.

Deček: To je čudno! Zakaj pa ne tekaš kakor miška in se ne skrivaš v luknjice, marveč obešaš se tù gori na tramove. Le glej, da mi doli ne padeš!

Netopir: Ljubi moj! Hoditi in tekati kakor miška ne morem; in če padem na zemljo, vzdignem se le z veliko težavo; zatoj se obešam na tramove. Da bi doli padel, tega se ne bojim; le poglej moje ostre krempeljce na zadnjih nogah, s temi se čvrsto poprimem ter tako viseč spim po ves dan, najrajši na podstrešji, v cerkvenih zvonikih, v duplih, dimnikih in drugih tacihi temnih krajih. Daleč tam v vzhodnej Indiji imam strijce, ki so mnogo večji od mene, in je imenujejo ondu — leteče pse; ti visé ob dnevi po vejah košatih dreves, in človek bi iz daleč mislil, da so to kaki velikanski posušeni sadovi. Ti imajo gotovo prijetnejše nego li jaz v temnih in z dimom napolnenih dimnikih.

Deček: Ali nisi nikoli gladen, ker vedno tù gori na tramovih visiš in spiš?

Netopir: To je, da sem večkrat gladen; ali jaz nimam nikoli kosila o póludne, nego vselej o večernem mraku. Kadar se stemi, razprostem svoji kreluti, raztegnem rep, poženem se in vzletim. Zibajoč se po zraku, lovim si hrostov, nočnih metuljev in mušic, katere uže iz daleč čujem po zraku brnèti.

Deček: Želim, da bi ti hrosti, metulji in drugi taki žužki prav dobro teknili ter bi jih mnogo mnogo pobral, ker nam delajo kvaro po vrtéh in poljih.

Netopir: To tudi storim, ker sem skoraj vedno gladen in tudi mnogo sném.

Deček: Vidim, da si koristen in tudi jaz ti ne storim nič žalega.